

steren, der er ansvarlig lige over for Repræsentationen, hvorimod denne ikke kan gjøre Ansvar gjældende lige over for underordnede Embeds- og Bestillingsmænd, og at det derfor er nødvendigt at gaa denne Vej. Jeg skal, hvad der dog maatte ikke er nødvendigt for at undgaa Misforstaaelse, yderligere tilføje, at man tværtimod i høi Grad anerkjender den Maade, hvorpaa vedkommende Marineminister har taget sig af denne Sag. Efter at have yttret dette, tror jeg ikke, at der er nogen Betænkelighed ved at vedtage dette Forslag. Jeg skal gjøre opmærksom paa, at det ærede Medlem, som var Ordfører for Mindretallet, da denne Sag sidst var for, det ærede Medlem for Ringkjøbing Amts 2den Valgkreds (Naberg), ved denne Leilighed udtalte, at der efter Mindretallets Mening ikke var nogen væsentlig Forskjel mellem de to Indstillinger, og at Grunden, hvorfor man egentlig ønskede at beholde den Form, som var vedtagen i Landsthinget, ene var Hensynet til, at man ikke ønskede, at Forslaget skulde gaa tilbage til Landsthinget. Men da nu Forslaget foreligger først til Behandling her, forekommer det mig, at denne Indvending falder bort. Jeg skal i Øvrigt nærmere afvente, hvilke Grunde Mindretallet yderligere maatte kunne finde for at indfætte den Affattelse, som ikke er Statsrevisionens, der denne Gang foreligger mere umiddelbart, men som blev vedtaget i forrige Samling i det andet Thing.

Sad: Jeg vilde gjerne tillade mig at henlede det ærede Udvalgs Opmærksomhed paa, at det dog vistnok har begaaet en Feil, naar det har troet saaledes uden videre at kunne optage de samme Indstillinger til Vedtagelse, som forelaa for os ifjor. Først vil jeg tillade mig at henlede det ærede Udvalgs Opmærksomhed paa, at Statsrevisionen for 1873—74 ikke eksisterer mere, men at den, der nu er Tale om, er Statsrevisionen for 1874—1875. Dernæst vil jeg tillade mig at bemærke, at hvad Nr. 1 angaar, har jeg vel ikke undersøgt, og jeg veed ikke, om det ærede Udvalg har undersøgt, hvor vidt de Spørgsmaal, som der er Tale om, alle ere behandlede af Statsrevisionen for 1873—74, men jeg tillader mig dog at antage, at idet Mindste flere af dem ere behandlede af den og saaledes ude af Verden, og hvad Udvalgets Indstilling under Nr. 2 angaar, da maa det ved et flygtigt Efterblik af Statsrevisionens Betænkning af 1873—74, som jo ogsaa er gennemgaaet af Udvalget, strax falde i Øinene, at der i den findes endog 4—5 Blade, som omhandle, hvad der nævnes under b., nemlig den grønlandske Missions Regnskaber, der altsaa forlængst ere ikke alene afgivne men ogsaa fuldstændig gennemgaaede, og hvad der om dem er at sige, foreligger nu paa 4de Maaned for Rigsdagen. Indstillingen Nr. 2. b., maa altsaa fuldstændig gaa ud; hvad der en Gang er behandlet, kan der jo ikke være Tale om at hen-

vise til Behandling. Jeg antager altsaa, at Indstilling Nr. 1, og jeg veed med Sikkerhed, at Indstilling Nr. 2 maa gaa ud, og dernæst maa alle Indstillingerne om Henviisning ikke rettes til Statsrevisionen for 1873—74 men til Statsrevisionen for 1874—75. Dernæst vil jeg tillade mig en Bemærkning med Hensyn til den Redaktionsændring i Hovedindstillingen, som foreslaas af det ærede Flertal, og denne Bemærkning skal ganske vist ikke gaa ud paa at gjøre stor Ophevelse over den, men dog paa for mit Vedkommende at nedlægge en Indsigelse imod Forandringen. Naar jeg gjør Indsigelse mod Forandringen, er det for det Første, fordi jeg ikke indser, at der er nogenfomhelst Grund til at forandre, hvad man nu i en Række af Aar har anset for rigtigt, og som er kommen ind ifølge Forslag fra dette Things Side, og netop er kommen ind, efter at man havde debatteret og bragt det Ord, som nu her kommer igjen, nemlig „at godkjende“, om hvilket man den Gang blev enig fra alle Sider, at det ikke var tilstrækkelig betegnende. Den ældste Form blev man, som nævnt af den ærede Ordfører, enig om baade i dette og det andet Thing at forandre, fordi den indeholdt et fremmed Udtryk, hvilket mange Medlemmer klagede over ikke at kunne forstaa, men man forbandt hermed ingen politisk Lante, og nu er den da enstemmig vedtagne Form saaledes bleven brugt vistnok i en halv Snes Aar uden Spor af Betænkelighed fra nogen Side. Jeg ser selvfølgelig ingen Grund til at forlade denne Form, naar en foreslaaet Forandring ikke støttes paa vægtige Argumenter. Den Grund, som anføres af Flertallet, skulde være en storpolitisk, som hentes fra Grundlovens Bestemmelse; men at sætte vigtige statsretslige Forhandlinger i Forbindelse hermed, det maa jeg tilstaa forekommer mig at være en lille Smule, havde jeg nær sagt, komist; thi Grundlovens Bestemmelser forandres ikke ved en hvilken som helst Bestemmelse i denne Sag; det er Folkethinget, der anklager, og Landsthinget, der har Andel i den dømmende Magt, det er uomstøteligt og kan sandelig ikke blive forandret i mindste Maade, hvad enten vi bruge den ene eller den anden Form for at tilkjendegive, at Statsregnskabet for 1872—73 er saaledes oplyst for os, at vi hermed føle os tilfredsstillende. Hertil kommer at Flertallets Forslag er meget uheldigere end den hidtil brugte Form. Ansvar er ikke det Samme som Anklage. Ansvar kan gjøres gjældende paa forskjellige Maade, og selv om vi tænke os Sag reist, er Ansvaret ikke afgjort alene ved Anklagen, men først naar man kommer videre hen og faar Sagen afgjort ved Dom. Der er altsaa, saavidt jeg skjønner, ingen fyldestgjørende Grund til at forlade, hvad begge Thing for en halv Snes Aar efter 2 Aars Forhandling bleve enige om, men derimod er der ganske vist god Grund til ikke at vedtage